

Kázání Marka Vanči z 2. května 2021 v Chotěboři a Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 2. května 2021 v Chotěboři a Krucemburku

I. čtení: Lk 12, 35-40

II. čtení: Mt 13, 33

Milé sestry a milí bratři,

asi nám dost často připadá, že naše víra, naše křesťanství je v dnešním světě něčím exotickým, už nečekaným a v očích mnoha našich vrstevníků také zastaralým a překonaným. Že víra pozbyla platnosti jako stará mince nebo poštovní známka. Stará mince patří do numismatické sbírky a stará známka do alba. A jen někdy se mohou opatrně prohlížet.

Naše podobenství ale říká: víra není muzeální kousek, nehodí se k občasnému, opatrnému prohlížení, není to zastaralý postoj. Víra je živá, aktivní skutečnost, víra je odkazem ke světlu Boží existence. Ale jen pod jednou podmínkou, že to je pravá víra. Ne nějaký mlhavý pojem o něčem, co bylo kdysi běžné a dobré pro naše předky a ještě tak pro naši babičku. Víra není mlhavá vzpomínka, ani prchavý cit, který někdy rozvlí srdce. Není to ani duchaplnost, která někdy pobaví naši mysl. Víra není spoléhání se na obraz Boha, který jsme si vytvořili podle vlastních představ a potřeb.

Něco jiného je víra v živého a jednjícího Boha, který se projevil v Ježíši Kristu. Ježíš je ten, ve kterém se k nám sklonil Bůh sám a podal nám ruku k záchraně. Víru v tohoto Spasitele potřebujeme v každé době a stále znovu. Na každý den o ni musíme stát a za ni bojovat. Usilovat o víru, která vždy znovu zcela od základu poznamenává náš život. A to není přece nic zastaralého, když věřím v Pána, který má svět a celý vesmír ve svých rukou a který drží ve své ruce i mne, i tebe a chce nás zachránit ze vši naší bezvýhodnosti, bídy a smrti. Tímto Pánem, který toto chce a který toto koná, je jen a jen Pán Ježíš Kristus.

Ale je Kristus naším Pánem doopravdy? Zde, ve shromáždění se nemusíme stydět za své pochybnosti a otázky, za svou nejistotu. Bůh má raději hledající, pochybující a pokorně se tážající, než sebejisté virtuózy víry. Naše otázky mohou právě znamenat, že vidíme svou odcizenost, svůj hřích a uvědomujeme si svou častou bezmocnost v zákrutách života. A tak co tedy, je Ježíš ten pravý a jediný Pán, má jeho dílo smysl, prosadí se někdy naprosto viditelně? Nebo máme hledat ještě něco jiného?!?

Naše podobenství říká: Nemusíte. Ježíš Kristus je pravý a jediný Vysvoboditel. A království, které přináší, „je jako kvas, který žena vmísí do tří měřic mouky, až se všechno prokvasí“. Tak jako kvas, když je v těstě, celé těsto prokvasí, tak nebeské království, jakmile je jednou ve světě, proniká a prokvasí celý svět, celou zemi. A království Boží ve světě je. Když Pán Ježíš mluví o nebeském království, když je ohlašuje a zvěstuje, nestaví před nás nějaký požadavek nebo úkol, který bychom nejdříve museli splnit. Království Boží proniklo v Ježíšovi na zem a teď se tu pomalu, ale jistě šíří. A my jsme pro to nic neudělali. Přišlo, bez našich zásluh a bez našeho přičinění se. Smísilo se s naším světem tak, jako se mísí kvas s moukou.

V Ježíši Kristu se tak stalo. Ježíš postavil své nohy na tuto zemi, stal se člověkem, aby položil své probodené a žehnající ruce na tuto zemi. Když tehdy chodil po zemi, kázal a uzdravoval, tak také království dával a dává ho dodnes všem lidem. Ježíš udělal svou přítomností na zemi zásadní změnu – lidský hřích smazal a smrt porazil. A tento kvas, který byl Ježíšem založen, teď kvasí a bublá a ukazuje k Božímu vítězství a slavnému konci.

Jistě nám přijde na mysl otázka – copak nejsou hřích a smrt dosud mezi námi? To jistě jsou. Ale Ježíš smrt a hřích demaskoval, odkryl jejich tajemství a překonal je. A o to právě běží. Ano, v tomto světě panuje smrt, hřích a zlo, ale jen do času a už teď je možné prožívat konečné Boží vítězství. Kristus je s námi a jeho království se zmocnilo této planety a nikdo nemůže jeho moc zastavit. Prokvašování našeho života kvasem Božího království už začalo. Když jsme se my přidali k Ježíšovi, tak Boží království už jelo vítěznou jízdu tímto světem, už probublávalo mezi lidmi a tento proces nejde zvrátit, natož zastavit. Jiná věc ovšem je, že my z tohoto procesu svou nevěrou můžeme vypadnout.

Ale z podobenství zní jako fanfára radostné a jásavé ujištění: „království nebeské je jako kvas,

který žena vmísí do tří měřic mouky, až se všecko prokvasí“. Království Boží se stává smyslem i cílem našeho života. Boží království ovšem přišlo pro všechny lidi. Vždyť tento svět je Boží dílo a Boží vlastnictví. Většina lidí i v církvi už na to zapomněla. Ježíš Kristus je novým připomenutím Boží moci a království, které proniká těstem tohoto světa. Může dojít ještě k mnoha katastrofám, válkám a neštěstím, ale jednoho dne pronikne Boží království celý tento svět. A co platí o světě, může platit i o každém z nás. Každý z nás, já i ty, budeme prokvašeni Boží mocí, mocí Božího království. Už teď jsou přece naše srdce zasahována Boží mocí a formována Božím slovem.

Při pohledu na nás samotné, nebo na církev, i na náš svět mohou vznikat obavy, zda na to všecko Boží moc stačí, zda zvládne tolik vzdoru a odporu, který se zdvihá proti Božím království a proti Bohu samotnému. Ale jsou to zbytečné obavy. Jak by Ježíš neznal moc hříchu, zla, hrůzu válek a děsivost zhoubných nemocí? Vždyť on s tím vším bojoval a zvítězil. Na Velký pátek zabořil ruce hluboko do tohoto těsta a hnětl je a zpracovával, aby je smísil s kvasem Božího království. A o čem jiném mluví než o vzkříšení a konečném vítězství, když říká, že kvas všechno prokvasí?

A co my, jak se k této skutečnosti postavíme? Určitě je třeba v pokoře přijmout Boží řešení a chopit se nabízené ruky a taky padnout na kolena. Nechat se ovlivnit kvasem Božího království. Boží láska k nám přichází a chce prostupovat náš život. Snažme se nebýt zlým a tuhým těstem. Vždyť i pro nás Ježíš trpěl a vstal z mrtvých. To je počátek naší víry a v této víře smíme být při tom, když Boží království proniká do tohoto světa. Být při tom znamená držet se vítězství Ježíše Krista a spoléhat na něj ve svém životě. Zpíváme v krásné Händelově písni: „vzchop se stádce malé, v boje pomezí, heslem tvým buď stále: Kristus vítězí. Buď tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal, smrt již nemá práva: Vítěz tys a Král“. Tohoto vítězství se držet. Jeho se nepouštět. Tuto zvěst předávat dál a dál. To je náš úkol, naše první starost.

A tak můžeme být uprostřed svých dnů a mezi druhými lidmi těmi, kteří mají naději. Uprostřed zápasů a také proher našich životů je třeba vidět cíl a smysl. Někdy to jde ztěžka. Však také v podobenství doslova stojí, že žena skryla kvas do tří měřic mouky. Tedy Boží dílo je ještě skryté, vidí ho jen oči víry, ale kvasí, pracuje a bublá. Chce to nadějně oči víry. A ty oči vidí, že se chystá velká věc – tři měřice mouky – z nich byl tehdy chleba pro sto lidí. Chystá se hostina, velká nebeská hostina. To podobenství jasně říká. Můžeme být lidmi, kteří budou mít vždy naději v Bohu, a můžeme věřit, že Bůh své království lásky a spravedlnosti jednou prosadí. Nikoli náš hřích, naše slabosti, bída tohoto světa, ale Boží království bude mít poslední slovo. Však už kvasí. Nechme se nakvasit pořádky tohoto Božího království, na ničem jiném více nezáleží.

Amen

Přímluva + Otče náš: Pane Ježíši Kriste, děkujeme, že tvé království přišlo, aby prokvasilo tento svět. Dej nám tu milost, abychom měli ve víře již teď účast na tvém království, které jednou v plnosti přijde. Prosíme za ty lidi, které ovládá pocit nenávisti, křivdy a hněvu. Dej, ať takoví najdou cestu k tobě i k bližním. Prosíme za lidi samospravedlivé, kteří tě nepotřebují. Dej nám tu milost, abychom nebyli takoví a nezpychli a neztratili tvé království. Prosíme, aby nám srdce nepřiřostlo k majetku a k penězům, abychom mysleli jen na svůj prospěch. Prosíme za křesťany, kteří jsou v různých situacích, kdy se mají rozhodovat a třeba nést velkou odpovědnost, dej jim svou blízkost a daruj rozumnost. Prosíme za národy, které spolu válčí, za národy, které si nedůvěřují, za lidi, kteří mají předsudky kvůli barvě pleti či vyznání. Dej nám bdělost, abychom vyhlíželi tvůj příchod a nežili jen pro své dny, tak často sobecky zahleděné do sebe... Otče náš...